

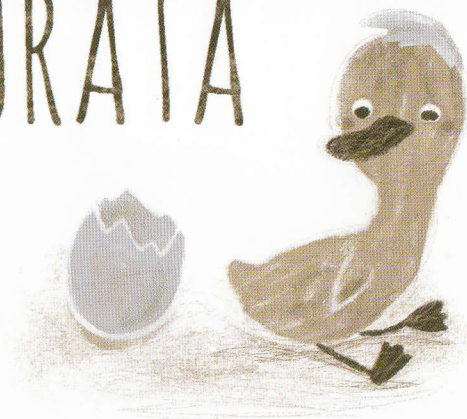
adaptare după

Hans Christian
Andersen

RĂȚUȘCA CEA URÂTĂ

ilustrații de

Lavinia Trifan

Era o vară frumoasă la țară. Secara era galbenă, iar fânul fusese adunat în căpițe. Un cocostârc se plimba pe picioarele sale lungi și roșii, clămpănind în limba egipteană pe care o învățase de la mama lui. Lanurile și pajiștile erau înconjurată de păduri întinse, în mijlocul cărora se aflau lacuri adânci.

Într-un loc însorit, în apropierea unui pârâu, se ridica un castel vechi. Pe lângă zidurile sale creșteau brusturi mari, ale căror frunze puteau adăposti ușor un copil aflat în picioare. În acest colț liniștit, o rață stătea în cuib și aștepta ca puii să iasă din ouă. Începuse să se plictisească tot așteptând. Spre norocul ei, celelalte rațe se opreau uneori să mai stea de vorbă cu ea.

În final, unul dintre ouă crăpă, apoi încă unul, apoi din găoacele sparte se iviră capetele bobocilor care strigau: „Piu, piu!”.

– Mac, mac, le răspundea rața, apoi ei o imitau cât puteau de bine.

– Ce mare este lumea! au spus bobocii, care stătuseră destul înghesuiți în cojile de ou.

– Credeți că asta e toată lumea? i-a întrebat mama. Nu! Ea se întinde dincolo de șanț și dincolo de gard, dar eu n-am ajuns niciodată până acolo. Ia să văd, ați ieșit toți? Nu, a mai rămas doar oul cel mare. Mă întreb cât o să mai dureze, sunt destul de obosită, spuse ea, apoi se așează din nou în cuib.

– Ce mai aștepti, de ce nu-ți duci bobocii la apă? întreabă o rață bătrână, care tocmai trecea pe acolo.

